

CRESOLET de la AELLVA

Bolletí 92

Juliol 2021

DINAR DEL MIG ANY

Vencent dificultats i pors, en totes les precaucions que la situació pandèmica recomana, hem tornat a celebrar el Dinar del Mig Any seguint la costum que ja s'ha fet tradició dins de l'Aellva, que nos servix per a tancar el curs i desijar-nos un bon estiu, en un bon ambient i la millor companyia per a rematar en el somriure o la franca carcallada que nos provoca escoltar els Microrrelats del Concurs que enguany contà en una excelent participació: Onze foren llegits i votats, encara que el Cresolet inclou dos més corresponent a Joan Romero i Joan Antoni Alapont que, tenint plaça en el dinar, degueren absentar-se per causes familiars.

Emitida la votació i recontats els vots, el Secretari, Òscar Rueda, llegí la Microacta, resultant guanyador el relat de Joan Josep Serra. En el primer Taller de Prosa de setembre, el nostre amic rebrà de mans del President el Micropergamí que l'acredita com a tal.

MICRORRELAT GUANYADOR 2021

¡¡¡NO MOS FAREU MURCIANS!!!

He fundat un nou partit d'estricta obediència a mi mateix, el partit és: **Partit Anacoreta Revolucionari Reaccionari Unilateral i Satíric** o siga el **P.A.R.R.U.S.** Yo soc el fundador, President i únic membre. Yo a soletes me sobre. És un partit tancat als: Abraçafanals, Bocateules, *Ambècils*, Afonacases, Cagallandes, Desperfolats, Furtapolls, Giracamises, Pelagats, Pintamones, *Tragaldabes*, Trapatroles, Trencagerres i Embrutasopars. Els seus punts estatutaris i fundacionals són cinc: 1er, tots els valencians i valencianes tenen dret a fruit d'un almorzaret abundant i digne; 2on, la sobirania nacional recau en el Pensat i Fet; 3er, no som ni País, ni Regió, ni Comunitat, ¡som Califat!; 4rt, el cacauet de collaret, el pimentó i la tomata en salmorra seran Patrimoni Immaterial de Patraix; 5nt, el socarrat de la paella serà obligatori, la cassalla serà la beguda nacional i l'allioli fet en morter s'ensenyarà en totes les escoles del Califat.

En València, a 11 de juliol del 2021. El President del P.A.R.R.U.S. El Che de Favara.

Joan Josep Serra

TOT POT SER LLIÇÓ

Dormir poc té moltes ventages sobretot si t'has d'alçar per allò de miccionar; darrere de la porta mosquitera i sense fer soroll observes l'intensa vida nocturna... són tres i mija i la gata Tíbia inicia els rituals de bon caçador, baix d'un vell pi espera la caiguda d'alguna cria de tórtola, de blanca, de colom o de teuladí; ad ella li importen poc les races... mes el mosset tendre del recent naixcut, sí que té el detall de jugar en ell abans de fer-se'l mentres s'escolta el cridaner clam de la mare; de sobte i en colp fort i sec, s'esguella una grossa branca de garrofera roja que ya té un cabaç d'anys, la corca ha anat debilitant-la com el fum d'animalets que en ella s'acovilen, crien, s'emparellen. Lliçó que mostra la naturalea, bessona del jagant polític; semar la mamella fins a deixar-la eixuta, trencant el conjunt que fon clau de la convivència en pau... i me'n torne al llit.

Aureli López

RIC

No se per quin motiu, pero últimament portava una temporada obsessionat en la paraula "**ric**". Tal volta era perque anava a tocar-me la loteria, el bono-loto o l'once, o pot ser era degut a lo molt que me **ric** a cada moment del dia. El cas és que quasi m'havia tornat ludópata, si abans ya jugava de seguit, ara doblava o triplicava les apostes a tot o a quasi tot. Per atra banda, no parava de vore películes i vídeos de comedies, d'humoristes, de tot lo que fera riure. El cas era arribar a fer-me **ric** o constatar que soc el que més me **ric** del món. Pero, la passada nit que no vaig poder dormir per un mal de queixal, se va acabar l'obsessió quan vaig descobrir que al llit dels veïns li faltava un poc d'oli, puix no parava de fer..."**ric, ric, ric, ric.**"...

Ernest Olmos i Sabater

S'HAVIA ACOSTUMAT

S'havia acostumat. Era tan senzill. Si estava d'acort: La maneta en el dit gros alçat. Que li fea riure: La careta somrient. Com a molt escrivia OK per a la conformitat. Hi havia que vore cóm els ninotets estalviaven temps per a atres faenes, totes lligades, per supost, a l'us del teléfon. Per això, aquella nit en la que la temperatura a penes havia baixat des de migdia, estava intranquil i suant en el llit fins que el conegut sò que anunciava els missatges, repetint-se i repetint-se li feu obrir els ulls. En la foscor del dormitori va vore cóm avançaven cap ad ell tots els signes de complaença o disgust que figuraven en el repertori *whatsappero*. De gran tamany i en llum pròpia. La botella de champany se li bolcà damunt junt als grans d'arròs de la paella mentres les sevillanes ballaven i les mans aplaudien entre les caraces de rialla, disgust, oix i complaença. Quan li estamparen la tortada d'aniversari s'alçà del llit. Prengué el teléfon i borrà l'aplicació. En el futur, ¡de paraula i gràcies!

Maria Jesús Coves.

DOS GERMANES

—¡Che, chicon! ¿I tu no has pensat mai en casar-te?

—¡Ui! ¿És que és obligat casar-se, o qué?

—Home, tant com obligat, no. Pero quan un home se va fent major i corre el perill de convertir-se en un fadrinot com és el teu cas, lo millor a que pot aspirar és a tindre una dòna que el cuide.

—Sí, pot ser que tingues raó, pero és que yo tinc dos germanes que me cuiden, m'acaronen, i me donen tota classe de caprichos...

—¡Home!, pero no és lo mateix... dos germanes teues mai te podran donar lo que te podria donar una esposa...

—¡Ya! ¿I qui t'ha dit a tu que siguen germanes meues?

Antoni Ruiz Negre

L'ENQUESTA

—Perdone, senyora, ¿li podria fer una enquesta per al CIS, sobre quàn practica vosté el sexe?

—Clar, mante. Mira... yo, tots els matins, només alçar-me, me tire casi una horeta practicant el sexe salvage. En acabant, quan els chicons se n'han anat al colege me tire dos horetas llargues de sexe salvage. Per la vesprada, quan els nanos tornen al cole, me tire vora dos hores de sexe salvage. I, en acabant de sopar, me pegue una horeta llarga de sexe salvage.

—Eeeeh, perdone l'atreviment, pero... ¿vosté nos contaria quin sexe practica?

I la senyora en un somriure dropo (*nota aclaridora, dropo segon el diccionari és astut o guilopo que actua en mala intenció*), contestà... —Puix, fill, practique el sexe que més fot. El que definitivament fot més. ¡¡Netejar, planchar, escurar...!!

Ricart Folgado

UNA HISTÒRIA MACABRA

Al meu amic Lluís fa un any que l'incineraren en el Tanatori Municipal, i yo assistí a l'acte, recordant, com era lògic, la gran amistat que, des de menuts, havíem conservat els dos. Ya en plena dictadura, en el colege, destacà en silenci, puix no es podia fer d'una atra manera, com un autèntic esquerrà. En sa casa, l'ideologia regnant era eixa. Pero no tenia més remei que assistir als actes religiosos que en aquell colege se duyen a efecte. Callava, engolia ràbia, pero assistia. La nostra amistat durà fins al seu decés. Per això yo coneixia que el seu desig era que en el funeral no hi haguera missa, i que el fondo musical que sonara fora "La Internacional". Tot pareixia perfecte, pero en el moment precís, a punt d'entrar l'ataüt al crematori, lo que sonà fon el "Cara al Sol", que algun bromiste, en mala llet, li entregà al de la música. ¿Quí seria? Mai se sabrà.

Pero hi ha qui assegura que els colps que de dins de l'ataüt s'escoltaren, encara es repetixen hui.

Rafel Melià Castelló

LA TORTURA

- ¿Ón vares guardar la maleta en el milló d'euros? ¡Canta! ¿Ón la vares guardar?
- ¡No ho sé, yo no la tinc, vos ho jure, no la tinc! —contestà plorant, escopint sanc per la boca l'home.
- ¡Pega-li més fort, Voro, fins que parle! *Pim, pam...* ¿Ón la vares guardar? *Pim, pam...*
- No contesta, don Vito.
- ¡Subjecta'l, li obriré l'aixeta d'aigua en la seua boca, ya voràs cóm ara sí canta! ... *Agr, agr, agr...* Eres valent, ¿eh? Val, puix posa-li la mà en la taula i li tallarem els dits en estes tenaces.
- Sí, don Vito. La mà, posa-la ací. ¿Ón la vares guardar? *Clac.* ¡Canta o et talle un atre dit! *Clac.*
- ¡Ai, ai..., no, no, un atre dit no... ai, el meu cor, el meu cor!
- Deixa't d'excuses. I tu, no el mates ya, animal. A vore, et vérem en el pont en ella, mira'm i respon.
- (*Alçant-li el cap.*) Don Vito, crec que ha mort. ¿I ara qué fem?

Ramiro Gómez

YA EIXIRÀS...

Beninàmet conservava aire hortolà, pero en els vint del XX els estiuejants, reformaren al gust moderniste antigues cases o bastiren casetes enmig de l'horta. El fútbol com a divertiment en un solar enfrontava als “llauros” Pepet el meló, Juano de Creilles, Quicopau, Nelo el rabut, Cento rata, etc. i als “senyorets” Pepín, Rafaelín, Arquímedes, Julito, Santiaguín, etc. Un obrer de vila mamprendedor envià a estudiar al fill i es convertí en Jorge. Pretenia a la filla de Rafelo el dels burros, que era *tremendo*; desescombrava les obres. No li quadrava massa la pretensió. Un dia agarrat a la reixa de Jorge començà a cridar: “¡¡Ya eixiràs, lladre, ya eixiràs, pocavergonya, no tindràs por desgraciat...” i el personal s'alarmà, mes que ell continuà i de repent un tro trencador i Rafelet que espletà “¡Ya has eixit condemnat!”

Vicent Ramon Calatayud

L'INTERCANVI

Els diners són bruts i apegalosos. Fan a les persones avaricoses, cobejoses, comodones... I damunt, en el covid, nos recomanen no pagar en dinars. ¿I si tornàrem a l'economia d'intercanvi? Mercaderia per mercaderia, sense palpar dinars. Tonet va intercanviar un matalap gastat per una gallina de corral i un bon dia intentà sorprendre a la família en un caldo d'eixos que resuciten a un mort. Convocats en el menjador, assistien intrigats a un concert escandalós provinent de la cuina, pero no s'atrevien a mirar, perque Tonet era molt estricte. Pero el temps passava, el concert continuava i el dinar no eixia. Aixina que dos germans acodiren a vore que passava. Trobaren la cuina feta un camp de batalla i a Tonet perseguint una gallina mullada i una caçola al fòc tirant vapor. Els va cridar, tot sofocat. —¡Perdoneu, és que m'havien dit que lo millor per a llevar-li les plomes era ficar-la en aigua bollint, pero la molt puta porta tot el matí fugint de l'aigua i no em deixa passar a les següents fases del convit!

Pep Furió

ASSECIANT-ME EN TU

Estàs davant de mi, i el mirar-te em provoca el desig de tocar-te com un bàlsem de frescor per a la meua sequia. Ansie posar-te els llavis en el coll i sentir cóm la teua vida apareix acariciant-me la llengua en puntejants sensacions. M'excites al vore cóm vas despullant-te davant de tots, sense pudor, provocant-me, convidant-me a fondre'm en tu. I vullc sentir-te en les mans freda i viva per a tornar-te calenta i adormida.

Al besar-te, esclaten els meus sentits en un orgasme de plaer que sembla etern al temps que efímer. I vullc tornar-me en un amant de nit per a poder gojar de tots els nostres dolços encontres i plorar totes nostres amargues despedides.

Deixa'm sentir cóm invadixes el meu ser i emboires la meua ment... fins al punt que et cride per a que no et separe més de mí en tot el meu desig...; ¡cambrer... una atra cervesa!

Donís Martin Albizua

EL TAPÓ

(Primera part)

No es trobava be des de feya una semana i tenia molta febra. El mege els havia dit que podria ser un "tifus" i que li posaren al chiquet tovalloles banyades en aigua per a que li baixara la temperatura corporal, pero la realitat es que no anava a millor, tant que ma mare va pensar que atres forces devien intervindre per a que millorara el menut. D'esta manera li va dir a mon pare que agafara al chiquet i l'embolicara be, que se n'anava a casa de la senyora Lola, especialista en malalties dels "fartons" (els d'Alboraya no, perque encara no els havia inventat Polo). La senyora, segons dien, tenia "gràcia" i curava a on la medicina oficial topetava. I allà anà preocupada, nerviosa pensant que podria perdre al seu fill. ¡La veritat és que tenia una panxa que pareixia un baló de fútbol!... ¡Amics! ¡No passeu de fulla perque Sherlock Holmes li ha donat al microrrelat dos parts!

LA FREGÀ DE PANCHÀ

(Segona part)

La curandera deixà la panxa del meu germà al descobert i després de fer-se les senyes de la creu les repetí en el ventre del nano, començant el ritual en un moviment rítmic que traçava ones concèntriques en abdós mans per tota la seua panxa, mentres no deixava de resar i de badallar de forma molt estranya, quedant-se en èxtasis. En eixir del trànsit digué: —¡Ya pots emportar-te'l que pronte estarà bo. —¿Quant és? —¡La voluntat, chiqueta, la voluntat!

A poc d'aplegar a casa, el nano començà a plorar i queixar-se dels budells, no donant-li quasi temps a ma mare de posar-li el bací, produint-se una explosió tan gran que va escoltar-se en la *contornà* i no vaig a dir per respecte als presents lo que va eixir d'eixe lloc de desperdicis; esguitant-me de rebot i al fugir, baixí les escales al carrer sense control trencant-me una cama. ¡I és que ade més de cagat soc un desgraciat!

Joan Romero i Moya

LA TIA PEPA TONA

L'història, verídica, comença en l'any 1918; mon pare, en huit anys, vivia en lo carrer Pintor Maella, just al costat a on quatre anys despuix feren el Camp de la Creu, on jugà el Llevant. El carrer estava poblat de plantes baixes en corral, on la tia Pepa Tona tenia dos vaques i se guanyava el jornal venent la llet. Un dia digueren, la notícia corregué com la pólvora, *a la Tia Pepa Tona li ha donat un ataquet i s'ha quedat...* Avisaren als funerals i al retor per a donar-li sepultura, pero aquell barri no era de gent de missa, i el retor que tenia que vindre a les dèssset hores aplegà en el sacristà i la Creu alçada junt a l'escolà una hora i mija despuix en aquell més de novembre, i quan el carruage aplegà al cementeri del Grau els sepulturers se n'havien anat, per lo que deixaren el fèretre destapat en el mortuori, damunt d'una taula de marbre. Entorn a la mijanit un home que passejava al gos oí uns crits dins del cementeri i avisà al conserge, entraren i veren a la tia Pepa Tona assentada i pegant palmes. La pujaren en una tartana embolicant-la en una manta per a dur-la a l'hospital, a lo qual se negà i exigí que la dugueren a casa. Quan cridà el tartaner i obrí, la filla preguntà *¿quí és?* i la tia Pepa Tona contestà: *¡ta mare, collons!* La filla caigué de tòc i el restant de la família escamparen el poll. En l'últim bombardeig de la guerra civil li caigué la casa damunt i que yo sàpia no ha tornat a reviure...

Joan Antoni Alapont

Estiu... vacances... Un temps magnífic per a descansar creant, fruint dels menuts plaers que nos dona la vida. El sol, la mar o la montanya, llegir...

No oblidem les últimes novetats editades en llengua valenciana. Tenim per a triar seguint els propis gusts:

- Ciència ficció: *La guerra dels deus* (Màxim Rueda)
- Novela: *Harolt sense por* (Vicent Josep Escuder)
- Relats: *L'hort dels transits i altres relats breus* (Antoni Ruiz Negre)
- Traducció: *Les cireres del cementeri i uns altres relats* (Gabriel Miró)
- Novela històrica: *L'ensomi del rei* (Jesús Moya)
- Poesia: *Xavier Casp inexplorat*.
- Narrativa: *En tots els pobles se conten històries...* (Ramir Gómez)

Entre molts atres. Ajudem a que se publiquen més comprant i llegint els que tenim al nostre alcanç.

En setembre tornarem. ¡Bon estiu!

<http://www.aellva.org> C/ Alt, 64 46003 València.

ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS EN LLENGUA VALENCIANA